

τῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἀγωνισθέντων, παρορᾷ τὰς ἐλλείψεις αὐτῶν, μιμούμενος τὸν συγγραφέα τῶν παραλλήλων βίων, τὸν ἀρχαῖον ἐκεῖνον λέγομεν, εἰπόντα πολλὰ σοφῶς· «Ἐπεὶ χαλεπὸν ἐστὶ, μᾶλλον δ' ἴσως ἀμύχανον, ἀμεμφὴ καὶ καθαρὸν ἀνδρὸς ἐπιδειξάιναι βίον, ἐν τοῖς καλοῖς ἀναπληρωτέον ὥσπερ ὁμοιότητα τὴν ἀλήθειαν. Τὰς δ' ἐκ πάθους τινὸς ἢ πολιτικῆς ἀνάγκης ἐπιτραχούσας ταῖς πράξεσιν ἀμαρτίας καὶ κῆρας ἐλλείμματα μᾶλλον ἀρετῆς τινος ἢ κακίας πονηρέματα, νομίζοντας οὐ δεῖ πάνυ προθύμως ἐναποσημαίνειν τῇ ἱστορίᾳ καὶ περιττῶς, ἀλλ' ὥσπερ αἰδουμένους ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, εἰ καλὸν οὐδὲν εἰλικρινὲς οὐδ' ἀναμφισβήτητον εἰς ἀρετὴν ἦθος γεγονὸς ἀποδίδωσιν (1).»

Καὶ ὁρθὰ μὲν εἶπεν ὁ Πλούταρχος, ὁρθῶς δ' ἐπραξεν ὁ μιμητὴς αὐτοῦ· διότι καὶ κατ' αὐτοὺς τοὺς ἀρχαίους χρόνους, ὅτε πολλὰ κατεβάλλετο φροντίς περὶ τὴν ἀγωγὴν, καὶ ἐθεοποιεῖτο ἡ ἀρετὴ καὶ ἐστιγματίζετο τὸ ἐλάττωμα, πλὴν τινῶν εὐαρίθμων, οἷον τοῦ Σόλωνος τοῦ Ἀριστείδου τοῦ Περικλέους τοῦ Ἐπικρινώδου καὶ τοῦ Φωκίωνος, οὐκ ὀλίγων ἄλλων ὁ ἠθικὸς χαρακτήρ, ὡς τοῦ Θεμιστοκλέους τοῦ Γυλίππου ἴσως δὲ καὶ τοῦ Μιλτιάδου αὐτοῦ, δὲν ἦτο πάντῃ ἀμώμητος. Τοῦ Φιλίππου τὸ ἀργύριον εἶχε προσκτήσει αὐτῷ φίλους ὑπὲρ τὸ δέον ἐνθέρμους ἐν Ἀθήναις· ὁ Πausanias ἐσπούδαζε περὶ τὴν σατραπείαν τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁ Ἀλκιβιάδης ἐκίνησε πόλεμον κατὰ τῆς ἰδίας πατρίδος. Ἀλλ' οὐδὲν ἦττον ὡς ἡμίθεοι ἀνεγράφον, καὶ πολλὰ δικαίως, εἰς τὸ τέμενος τῆς ἀθανασίας, καὶ εὐεργέται τῆς Ἑλλάδος ἀνεκηρύχθησαν ὑπὸ τῆς ἱστορίας.

NEON ΥΠΝΩΤΙΚΟΝ.

Μέχρι τῆς σήμερον ἐδίδοντο ὑπνωτικά εἰς ἀσθενεῖς πολλὰ πάσχοντας, ἅτινα ὁμῶς περηκολουθοῦντο βραδύτερον ὑπὸ ἄλλων παθημάτων ἴσων ἐνίοτε πρὸς τὰ θεραπευθέντα. Τὸ ὅπιον παραδείγματος χάριν καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ ἅλατα προξενοῦσι μὲν λήθαργον, ἀλλὰ καὶ ὀνείρους βαρεῖς καὶ φάσματα· μετὰ δὲ τὴν ἐγερσιν ὁ πάσχων αἰσθάνεται ὀδυνηρὰν καρδιαρίαν καὶ εἶδος τι ἡλιθιότητος διαλυομένης ἡμέρας μετὰ τὴν πόσιν τοῦ ὑπνωτικοῦ.

Ὁ K. Liebreich, γνωστὸς χημικὸς τῆς Πρωσίας βεβαιοῖ, ὅτι ναί μὲν ὁ αἰθὴρ καὶ τὸ χλωροφόρμιον προκαλοῦσι τοὺς πόνους, τὸ φάρμακον ὁμῶς τὸ ὁποῖον αὐτὸς μεταχειρίζεται προξενεῖ ὕπνον ὅλως ἀτάραχον, μεθ' ὃν ὁ ἀσθενὴς οὐδεμίαν αἰσθάνεται δυσδιαθεσίαν.

(*) Πλούτ. ἐν βίῳ Κίμωνος.

Τὸ φάρμακον δὲ τοῦτο εἶναι τὸ ἐγγλῶρον (chloral), τὸ ὁποῖον εὐκόλως διαλύεται ἐντὸς ὕδατος. Τοῦτο μεταχειρισθεὶς ἐπὶ τε ζώων καὶ ἀνθρώπων εἶδε τὰ ἐξῆς ἀποτελέσματα·

Κατὰ πρῶτον ἐφήρμοσεν αὐτὸ εἰς βαθρακοὺς, οἵτινες ἐκοιμήθησαν καὶ μετὰ ταῦτα ὑπέπεσαν εἰς ἀναισθησίαν. Ὅτε δὲ ἐχορήγησεν αὐτοῖς μεγάλην δόσιν, προύξενεσε παραλυσίαν τῆς καρδίας.

Μετὰ ταῦτα ἐνήργησεν ἐγγυσιν 13 ἑκατογγραμμάτων ὑπὸ τὴν ἐπιδερμίδα μεγάλου λαγωῦ, ὅστις ἐκοιμήθη ἀπὸ τῆς ἐξόδου καὶ ἡμισείας ἐσπερινῆς ὥρας μέχρι τῆς ἐπύριον περὶ μεσημβρίαν. Ὅτε δὲ ἐξύπνησεν ἔφαγεν ἀπλήστως.

Ἀπὸ δὲ τῶν ζώων μετέβη εἰς τὸν ἀνθρώπον.

Εἰς παράφρονα πάσχοντα καὶ ἐπιληψίαν καὶ τρομερὰν ἀϋπνίαν ἐχορήγησεν 157 ἑκατογγραμματα δι' ἐγγύσεως. Μετὰ πέντε λεπτά τῆς ὥρας ἐκοιμήθη ὕπνον βαθύτατον, διαρκέσαντα τέσσαρας ὥρας καὶ ἡμίσειαν. Ὅτε δὲ ἐξύπνησεν ἔφαγε κατὰ τὸ σύνηθε.

Ἐν τινι νοσοκομείῳ ἔζη γυνὴ τριακοντατεσσάρων ἐτῶν, ἔχουσα δριμυτάτους πόνους εἰς τὸν καρπὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς. Καὶ ἡ ἐλαχίστη κίνησις κατεβασάνιζεν αὐτήν.

Τὴν πέμπτην ὥραν καὶ πεντήκοντα λεπτά τῆς πρωῆας ἔδωκεν εἰς αὐτὴν ὁ κ. Liebreich ἐγγλῶρον δύο γράμματα διαλυομένα ἐντὸς ὕδατος, καὶ μετὰ δέκα λεπτά ἐκοιμήθη ἡ ἀσθενὴς ὕπνον ἡσυχώτατον. Ὅτε δὲ τὴν ἐκραζὸν ἤνοιγε καὶ εὐθύς· πάλιν ἐκλείει τοὺς ὀφθαλμούς. Ζητήσαντος τοῦ ἱατροῦ νὰ δείξῃ τὴν γλῶσσαν τῆς ἐξέβαλε μὲν, ἀλλ' εὐθύς ἀπέσυρεν αὐτὴν καὶ ἐξηκολούθησε νὰ κοιμᾶται.

Μετὰ ταῦτα ἤγγισε τὸ πάσχον μέρος, ἀλλὰ χωρὶς νὰ δώσῃ σημεῖον πόνου ἐξύπνησε καὶ πάραυτα ἀπεκοιμήθη. Ὅτε ὁμῶς ἐπάτησεν ἐντονώτερον τὸ μέρος αὐτὸ, συνέστειλεν ὀλίγον ἐκ τοῦ πόνου τὸ πρόσωπον.

Ἀφοῦ ἐκοιμήθη ἐκ νέου περιέβαλε τὴν χεῖρα διὰ καταπλάσματος ἐκ γύψου καὶ περιέδεσεν αὐτὴν διὰ πολλῶν ταινιῶν, ἐνῷ ὅτε ἦτο ἐξυπνος ἦτο ἀδύνατον, ἕνεκα τῶν πολλῶν πόνων, νὰ πράξῃ τοῦτο.

Ἐνόςω δὲ διήρκει ἡ ἐργασία αὕτη ἡ ἀσθενὴς ἤνοιξε πολλάκις τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ εἶδε τὴν χεῖρά της χωρὶς διόλου νὰ δείξῃ ὅτι πονεῖ.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐργασίας ἐκοιμήθη ἡσυχῶς καὶ ἐξύπνησεν εἴκοσι λεπτά μετὰ τὴν μεσημβρίαν, ἐζήτησε νὰ πίνῃ, ἠσθάνθη ἑαυτὴν κάλλιστα καὶ εἶπεν ὅτι ἐκοιμήθη ἡσυχώτατα χωρὶς ὄνειρον. Δὲν ἐνθυμεῖτο τὴν γενομένην ἐπίδεσιν, οὔτε ἠσθάνετο στενοχωρίαν ἢ πόνον.

Αἱ δοκιμαὶ αὗται ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἐκ τῆς τακτικῆς χορηγίας τοῦ ἐγγλῶρου δὲν προσγίνεται οὐδεμία βλάβη, ὅπως φέρ' εἰπεῖν ἐκ τῆς μορφίνης.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὑπάλληλός τις σιδηροδρόμου

πάσχων ἕνεκα συντριβῆς τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς ἔπε-
210 γράμματα ἐγγλῶρου, ἐκοιμήθη βαθέως, ἐνῶ δὲν
εἶχε καπορθωθῇ προτοῦ ἂν καὶ εἶχε πῆν πολλὴν μορ-
φίνην, ἕνδεκα ὥρας, καὶ ὅτε ἐξύπνησεν οὔτε καρη-
θρίαν εἶχεν οὔτε κόπωσιν, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας ἔφαγε
μετὰ πολλῆς ὀρέξεως.

ΛΑΚΩΝΙΚΑ.

(Συνέχ. Ἰδε φυλλ. 462.)

Α'. Παροιμίαι.

Ἄν δὲν πιστεύῃς, ἄπιστε, γὰρ πάθῃς γὰρ πιστεύῃς.
Εὐνόητος.

Δὲν εἶδ' ἀπὸ τὰ μάτια, καὶ θὰ ἰδῶ ἀπὸ τὰ φρύδια;
ἦτοι δὲν ὠφελήθη ἀπὸ δυναμένους καὶ θὰ ὠφελῇθῃ
ἀπὸ τοῦ ἀνιπχύρους, τοῦ μικρὰν ἄξιαν ἔχοντος;

Ὅγιος (1) θὰ μισέψῃ κατὰ ῥῆλα τοῦ κοιμᾶται,
ἦτοι πρέπει τις ἀναλόγως τοῦ σκοποῦ νὰ λαμβάνῃ
πρόνοιαν καὶ τῶν πρὸς ἐπιτυχίαν μέσων.

Ἐλα, πατέρα, γὰρ σοῦ δείξω τὰ σύνορα,
εἰς περιστάσεις, καθ' ἃς τινὲς θέλουσι νὰ καθοδηγή-
σῃσι τοὺς εἰδήμονας.

Καὶ τὰ βουνὰ ξεπέφτουνε
Κὲ οἱ κάμποι δυστυχοῦνε,

ἦτοι καὶ οἱ μεγάλοι ἄνδρες πίπτουσιν εἰς δυστυχί-
ματα καὶ ποταπότητας.

Σὰν πεινᾷς καὶ δὲν νυστάζεις
ὅσῳ θέλεις κουκουλόρου.

Ὅτε ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου προσηλοῦται ἐπὶ τινος
ἀντικειμένου ἀπὸ τοῦ ὁποῖου δὲν δύναται νὰ ἀπο-
σπάσῃ αὐτὸν οὔτε λόγος, οὔτε περιποιήσις, ὅσῳ καὶ
ἂν ᾧσιν ἐπιτήδεα καὶ ἀρμόδια.

Πολυτεχνίτης κίερημοκαλοδίτης.

Εὐνόητος. Ἐν Ἡπείρῳ δὲ λέγεται «Πολυτεχνίτης κί-
έρημοσπίτης.» Μικρὰ ἡ διαφορὰ.

Θρέψε σκύλο γὰρ τρώῃ τ' ἀντζί σου (2),

ἦτοι περιποιῶ ἀχάριστον καὶ κακὸν ἄνθρωπον, ὅπως
σὲ πρῶτον κακοποιήσῃ ἂντὶ τοῦ μὴ περιποιῆσαι ἀ-
χάριστον καὶ κακόν.

Ὅπου 'ν' ἔξω 'πο τὸ χορὸ,
πολλὰ τραγοῦδ' ἀξίρει,

(1) Ὅγιος ἀντὶ ὁποῖου ἀντὶ τοῦ π. ἐνταῦθα γίνεται χρῆσις τοῦ
γ. ὄγια, ὄγιο, ἀντὶ οἰονδήποτε.

(2) Τὴν κνήμην σου ἢ λέξις ἰταλική.

ἦγουν ὁποῖος εἶναι ἔξω ἀπὸ τινος ὑπόθεσιν, πολλὰς
ἀκαίρους καὶ ἀνεπιτηδεῖας συμβουλὰς δίδει. Ἐν Ἡ-
πείρῳ λέγεται πληρεστέρα, ὡς ἔπειτα.

Ἀπ' ὄξω ἀπὸ τὸ χορὸ
πολλὰ τραγοῦδ' ἀξίρει,
Κὲ ἀπὸ μέσα τοῦ χοροῦ
οὐδένα λόγο ξίρει.

Τρεῖς Μουντάνοι (1) ἐφτὰ χωσίαις (2),
ἐπὶ ἀνοήτων καὶ ἀδυνάτων.

Ἐμαθὰς με, πέρασά σε,
ἐπὶ ὑπερηφάνων ἀρνούμενων τὴν ἀναγνώρισιν τῶν
ἑαυτῶν ὁδηγῶν καὶ διδασκάλων, εἴτ' ἐπὶ τεχνῶν,
εἴτ' ἐπὶ γραμμάτων, εἴτ' ἐφ' οἵσδε ἴσως ἄλλης πε-
ριστάσεως.

Νὰ εἴχαμ' ἀλεῦρ' ἀκαὶ τυρὶ
καὶ τρίφτη καὶ κουτάλα,
Σιδεροστῆδ' ἀκαὶ χάλκωμα
δὲν ἦτορ χρεῖα γι' ἄλλα.

ἦτοι ὅταν ὑπάρχωσιν ὅλα τὰ ἀναγκαῖα μέσα, τότε
φθάνει τις εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ ἄνευ κιν-
δύνου.

Ἀλειστικά, φουρνάτικα
Κὲ ὁ ροικοκύρης ἄδειος,

ἐπὶ ἐμπόρων καπηλευομένων τοὺς ἑαυτῶν ὀψωνητάς
ἐπὶ πιστώσει.

Τώρα ποῦ ἀποχτήσαμε παιδ' ἀκα
ἰὰ γυθίσωμε μερμήγκους.

ἦγουν ὅταν ποταπὸς τις ἀποκτήσῃ κατάστασιν,
φίλους, δόξαν κλ. τότε λησμονεῖ τὴν προτέραν ἑαυ-
τοῦ καταγωγὴν καὶ πενίαν, καὶ συμπάθειαν οὐδεμίαν
δεικνύει πρὸς τοὺς αὐτῷ ὁμοίους.

Μῦγα σ' τὸ γάλα.

Ἐπὶ ἀσχήμου γυναικὸς ἐπιδιδωμένης εἰς στολισμούς.

Ὅπου τοῦ μέλλει γὰρ πνιγῇ
ποτὲ δὲν ἀπεθαίνει.

Ὅτι τὸ πεπρωμένον ἀναπόφευκτον.

Β'. Συνήθειαι.

Ἐν Μάνῃ ὑπάρχει συνήθεια νὰ πηγαίνωσιν οἱ
συγγενεῖς καὶ φίλοι εἰς γάμον ἢ βαπτίσια συγγε-
νοῦς αὐτῶν ἢ φίλου, ἔχοντες ψωμῖα μεγάλα στρογ-
γυλὰ καὶ καλὰ ἐκ σίτου καθαροῦ, ἅπερ ἰδίᾳ κα-
λοῦσι *Πελαιγὰ*. Ταῦτα συνείθιζον καὶ οἱ ἀργαῖοι,
ὧν τὸ ἔθιμον συνετηρήθη καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις
αὐτῶν ἀπογόνους. Περὶ τῆς λέξεως «*Πελαιγὰ*» ἰδοὺ
τί ἀπαντᾷ παρ' Ἀρποκρατίωνι (ἐν λέξει Πέλανος).

(1) Μουντανίστικα, κώμη τοῦ δήμου Μίσης.

(2) Χωσίαι, ἐγίδρα.